

Rapport fra ophold i Athen, marts 2011

Med et sidefag i græsk som en del af min bagage fra universitetet er Athen naturligvis velkendt territorium for mig. Når jeg har været i Grækenland i forbindelse med mine studier, har den antikke arv begribeligvis fyldt en hel del, men jeg har ved disse lejligheder også konstateret, at landet er meget mere end bare en værtsorganisme for monumenter fra den klassiske oldtid. Vore dages Grækenland, med al dets trafikkaos, strejker, lunken moussaka og toiletter, der stopper, hvis man putter papir i, var for mit vedkommende kærlighed ved første blik – eller måske skulle jeg sige lyt, for det havde meget at gøre med musikken. Én ting er, at Zorbas dans er en ørehænger, man dårligt kan undgå at lægge mærke til, men jeg blev fascineret af hele det lydbillede, der strømmer én i møde, ikke bare fra turiststederne i Plaka med ”Live Greek Music”, men også fra taxachaufførens radio eller et lille, proppet spillested, hvor den studerede ungdom i Exarhia danser natten lang.

Nu har jeg så omsider tilbragt en måned i Athen, hvor musikken fik lov at være hovedsagen. Jeg skulle lave research til en bog om rebetika-traditionen – ”den græske blues”, som nogle kalder den. Musikken fra tyvernes græske storbyliv, hvor ludere, lommetyve og flygtninge fra Lilleasien forsøgte at få tilværelsen til at hænge sammen. Sange om den uundgåelige mere eller mindre lykkelige kærlighed, men også om at ryge hash, sidde i fængsel og få tæsk af politiet. Den musik, som er den rå og upolerede stamfader til vore dages mere salonfæhige bouzouki-musik, som er så velkendt fra turistreklamer og græske restauranter verden over.

Jeg kunne såmænd have siddet hjemme i lille Danmark og læst mig til mangt og meget om emnet, og det har jeg sådan set også gjort, men musik er ikke noget, man bare skal læse om. Det skal opleves, og derfor måtte jeg naturligvis til Athen. Jeg havde også besluttet, at jeg ikke ville nøjes med at være passiv tilskuer; for at få fornemmelsen for, hvad det drejer sig om, ville jeg også lære at spille lidt. Gennem en instrumentbygger i Psirri fandt jeg frem til en fyr, der underviste i at spille bouzouki og baglamas, de to hovedinstrumenter i den klassiske Piræus-tradition for rebetika. Jeg havde stort set daglige timer hos ham; det er muligt, at jeg ikke blev og aldrig bliver nogen musiker i verdensklasse – det har heller ikke været min ambition – men jeg fik en grundig indføring i de specielle skalaer, der ligger til grund for rebetika-musikken, og for de muligheder og udfordringer, der ligger i de traditionelle instrumenter. Derudover fik jeg også en del vidtløftige forklaringer på alskens ord og begreber, især når min lærer havde røget et par joints og lod tankerne flyve vildt og frit; ifølge ham var der stort set ingenting i verden, der ikke kunne forklares ud fra det græske sprog.

Så var det jo bare en ekstra bonus, at to af mine bofæller i lejligheden i Parthenonos også kendte nogle lokale, der viste sig at have flere kontakter i musiklivet. Det førte til mindeværdige aftener ude i det athenske natteliv med folk som den unge sangerinde Natassa Bofiliou og den gamle bouzouki-spiller Thymios Stouraitis. Så tak – ikke bare til Det Danske Institut for stipendiet, men også til Annelise Jarvis Hansen og Augusta Atla for de kontakter, jeg fik gennem dem!

Nu skal jeg så bare have skrevet den bog færdig. Stof til den har jeg rigeligt af.

Christoffer Gertz Bech